

Arrest

nr. 231 960 van 30 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat M. LYS, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 februari 2018 toe op het Belgische grondgebied en diende op 5 februari 2018 een verzoek in om internationale bescherming.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 17 augustus 2018 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). De vordering tot schorsing en nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 26 februari 2019 (RvV 26 februari 2019, nr. X).

1.3. Op 17 oktober 2018 stelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging vast dat het verzoek om internationale bescherming in België zal worden behandeld.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 7 maart 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die naderhand, op 16 april 2019, werd ingetrokken.

1.5. De commissaris-generaal trof op 26 juli 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en moslim van Koerdische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Serokani, Sheikhan, provincie Nineveh, Centraal-Irak. U woonde samen met uw ouders en jongere zus.

De laatste negen maanden voor uw vertrek uit Irak, i.c. sinds maart 2017, werkte u in de voedingswinkel van M.(...), een kennis van uw vader. In mei 2017 leerde u in de winkel D.(...) K.(...), een Yezidi-meisje, kennen toen zij boodschappen bij u kwam doen. Jullie raakten aan de praat en jullie begonnen een relatie. Jullie konden elkaar enkel zien wanneer D.(...) bij u in de winkel kwam om boodschappen te doen. Wanneer er geen andere klanten aanwezig waren sloot u de winkel voor 10 à 15 minuten op de momenten dat D.(...) bij u langskwam, zo ook op 28 december 2017. Die dag echter zouden drie neven van D.(...) buiten aan de winkel staan wachten hebben op het moment dat u de deur van de winkel terug opende om D.(...) buiten te laten. Een van de neven, R.(...) – die eveneens verliefd was op D.(...) en met wie haar ouders reeds een afspraak hadden voor een huwelijk – zou de andere neven erop gewezen hebben “dat hij gelijk had”. U vermoedt dat R.(...) wist dat jullie een relatie hadden omdat de deur van de winkel op slot was op het moment dat enkel jullie twee in de winkel aanwezig waren. U zou hierop door de drie neven geslagen zijn waarop ze met D.(...) vertrokken. Eenmaal thuis lichtte u uw familie in die direct besliste dat u beter kon vertrekken. Een van uw neven bracht u naar uw tante in Noord-Irak en de dag nadien verliet u Irak. U vernam later dat de familie van D.(...) op 28/12 bij u thuis was langsgeweest op zoek naar u. Uw familie gaf aan niet te weten waar u was. Nadat u Irak verlaten had reisde u via Turkije en Italië, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende maar het resultaat van uw verzoek niet afwachtte en Frankrijk verder naar België. U verzocht hier op 5 februari 2018 om internationale bescherming. Via uw familie vernam u dat de familie van D.(...) nog steeds naar u op zoek is. Ze willen wraak omwille van uw relatie met haar.

U vreest ingeval van terugkeer door D.(...) haar familie te zullen worden gedood.

Ter staving van uw verzoek bezorgde u de Commissaris-generaal na uw gehoor, via uw raadsman, volgende stukken : een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw rijbewijs alsook kopieën van de identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen en eerste pagina's van de paspoorten van uw ouders en uw zus.

Op 11 maart 2019 besliste de Commissaris-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing werd op 17 april 2019 ingetrokken en u werd op 29 mei 2019 een tweede keer gehoord door het Commissariaat-generaal.

U volhardde in uw eerdere verklaringen betreffende uw problemen en stelde dat u tot op heden gezocht wordt door de familie van D.(...). Ze komen nog steeds langs bij verschillende van uw familieleden omdat ze wraak willen nemen daar u, gezien uw relatie met D.(...), de eer heeft geschonden.

Ter staving van uw tweede gehoor legde u, middels uw raadsman, volgende stukken neer : een kopie van een woonkaart op naam van uw vader, een kopie van de voedselrantsoenkaart van uw familie en een psychologisch attest, d.d. 20/5/2019, neer.

Na het gehoor stuurde uw raadsman via mail nogmaals hetzelfde psychologische attest door.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Zo merkte u tijdens uw tweede gehoor, d.d. 29/5/2019, en dit pas nadat het gehoor reeds geruime tijd aan de gang was, plots op dat u uw medicijnen moest nemen. Wanneer hierover werd doorgevraagd bleek dat in behandeling bent bij een psycholoog. Voorheen werd dit nimmer aangebracht. Uw advocaat, die tijdens het tweede gehoor aanwezig was, nam contact met het opvangcentrum waar u verblijft en vernam

zo dat u inderdaad al langere tijd in behandeling bent bij een psychologe. U haalde uiteindelijk ook een medisch attest boven waarin staat aangegeven dat u kampt met psychologische problemen, i.c. u bent onderhevig aan emotionele schommelingen, bent apatisch en zeer kwetsbaar, lijdt aan zware hoofdpijnen, slaap- en eetstoornissen en bent onrustig. Rekening houdende met deze informatie én gezien er twijfel bestond over het feit of u tijdens het tweede gehoor al dan niet onder invloed was van medicatie, werd uiteindelijk beslist het gehoor per direct stop te zetten (zie CGVS II p. 14 e.v.). Daar u mogelijks onder invloed was tijdens het tweede gehoor én aldus mogelijks niet in staat was te worden gehoord, werden uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw tweede gehoor, niet gebruikt in onderhavige beslissing.

Tijdens uw eerste gehoor, d.d. 14/2/2019, werd pas helemaal op het einde door uw raadsman melding gemaakt van het feit dat u zich mentaal niet goed zou voelen en gestresseerd bent. Dit zou zijn aangekaart bij uw sociaal assistente, maar hier gebeurde niets mee (zie CGVS I, p. 40 en 41). Los van het feit dat uw raadsman dit slechts mondeling en helemaal op het einde van het gehoor meedeelde én ondanks de uitdrukkelijke opmerking van de protection officer (PO) om eventuele documenten aangaande uw mentale toestand nog aan uw dossier toe te voegen, werd hieraan geen enkel gevolg gegeven. U heeft overigens ook zelf op geen enkel moment bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch voor het Commissariaat-generaal, melding gemaakt van uw moeilijke mentale situatie (zie interview DVZ, gehoor DVZ, persoonlijk onderhoud CGVS en document 'bijzondere procedurele noden' in administratief dossier). Gezien uw mentale toestand tijdens het eerste gehoor niet gekend was noch gestaafd werd, konden er u logischerwijs ook geen steunmaatregelen worden verleend.

Dient voorts nog te worden opgemerkt dat uit het voorgelegde psychologische attest blijkt dat u, die al meerdere sessies blijkt te hebben gehad, ondanks uw mentale toestand, wel in staat lijkt een relatief gestructureerd, coherent en lineair relaas weer te geven. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat, mede gelet op bovenstaande bevindingen aangaande uw eerste gehoor, u tijdens uw eerste gehoor niet staat zou geweest zijn uw relaas op een duidelijke en coherente manier uit te doeken te doen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Allereerst dient er te worden op gewezen dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde asielrelaas en vluchtmotieven.

Zo moet vooreerst worden gewezen op uw zeer gebrekkige kennis aangaande uw geliefde en jullie relatie. U verklaarde dat jullie gedurende 7 maanden een relatie hadden. U kan echter niet aangeven hoelang nadat u D.(...) de eerste keer zag jullie een relatie begonnen (zie CGVS I p. 30). U gevraagd uw vriendin haar uiterlijk en karakter te beschrijven, kwam u niet verder dan het uiten van een aantal vage algemeenheden. Wat D.(...) haar uiterlijk betreft, hield u het op “ze had donker haar en donkere ogen. Wat moet ik nog meer zeggen?”. U erop gewezen dat er waarschijnlijk toch wel meer over haar uiterlijk te vertellen is, kon u evenwel niets meer zeggen (zie CGVS I p.; 32). Ook wat haar karakter betreft, kon u niets typerends zeggen. U merkte op dat haar karakter normaal was, zoals iedereen. Er hier dan op gewezen dat ieders karakter toch verschillend is, kon u weerom geen bijkomende eigenschappen benoemen (zie CGVS I p. 32). In een poging toch iets meer over D.(...) en haar karakter te weten te komen, werd u vervolgens gevraagd waarom u precies verliefd werd op haar en niet op iemand anders. Opnieuw ontweek u de vraag en stelde u dat er geen voorwaarden zijn om wel of niet verliefd te worden (zie CGVS p. 32). Dat u, die nochtans liet uitschijnen heel verliefd te zijn – u wilde immers met haar trouwen en kinderen krijgen (zie CGVS I p. 32) – niets typerends over het uiterlijk en karakter van uw geliefde kan vertellen, is toch wel zeer opmerkelijk.

Ook voor het overige bleek u bitter weinig concreets te kunnen vertellen over uw voormalige vriendin. Zo kon u niet zeggen tot welke kaste – nochtans een belangrijk gegeven binnen de Yezidi-cultuur - D.(...) behoort en aangaande haar dagelijkse bezigheden, beperkte u zich tot de opmerking dat ze gewoon thuis bleef (zie CGVS I p. 33). Nochtans verklaarde u voorheen dat jullie, wanneer jullie elkaar zagen, praatten over dagelijkse dingen en over hetgeen D.(...) de komende dagen ging doen (zie CGVS I p. 32). Ook over haar familie bleek u amper iets te kunnen zeggen. U bleek wel te weten hoe haar ouders heten, maar uw kennis reikte hier niet verder dan het weergeven van hun voornamen (zie CGVS p. 10 en 32). Hoe de broers en zussen van D.(...) heten, bleek u dan weer helemaal niet te weten (zie CGVS I p. 33). Evenmin bleek u op de hoogte te zijn van de werkzaamheden van D.(...)'s vader en broers (zie CGVS I p. 33). Ook dit is opmerkelijk gelet op het feit dat u eveneens verklaarde dat jullie het zowel over uw alsook haar familie hadden tijdens jullie gesprekken (zie CGVS I p. 32). In een ultieme poging toch nog iets meer over D.(...) te weten te komen, werd u uiteindelijk gevraagd wat u dan wel nog over haar kon vertellen. Als reactie vroeg u eerst wat de PO bedoelde om vervolgens op te merken dat de PO maar moest aangeven wat deze wilde weten. U dan nogmaals gevraagd gewoon over uw vriendin te vertellen, repliceerde u “alles al te hebben verteld.” (zie CGVS I p. 34). Dat u zelf spontaan niets specifiek weet te vertellen

over uw (beweerde) geliefde D(...) wanneer u hier in het algemeen naar wordt gevraagd, is geenszins aannemelijk ingeval van een waarachtig relaas.

Ook over het verloop van de gebeurtenissen, legde u voorts maar weinig coherente verklaringen af. Zo stelde u dat u en D(...) elkaar gedurende 7 maanden 1 à 2 keer per week ontmoetten in de winkel waar u werkte. Indien mogelijk, dan sloot u de deur van de winkel zodat u en D(...) even alleen konden zijn (zie CGVS I p. 31). U deed dit naar eigen zeggen omdat jullie beider families in de buurt woonden (zie CGVS I p. 35). Rekening houdende met de door uzelf geschetste context mag het toch wel verbazen dat u jullie telkens op een dermate 'opvallende' manier, i.c. de winkel die telkens voor een korte periode werd gesloten op een moment dat jullie alleen in de winkel aanwezig waren, met elkaar afspraken. Dat jullie niet zouden hebben stilgestaan bij het wantrouwen dat dit mogelijks kon wekken, is geenszins aannemelijk. Het mag voorts ook toch wel verbazen dat jullie op die manier gedurende 7 maanden ongestoord met elkaar zouden hebben kunnen afspreken. Uit uw verklaringen blijkt immers dat R(...), de neef aan wie D(...) beloofd was, wel al zou hebben opgemerkt dat er iets tussen jullie aan de hand was. Toen D(...) haar neven jullie op 28/12 buiten de winkel stonden op te wachten, zou R(...) tegen de andere neven immers gezegd hebben "Kijk, geloven jullie mij nu? Ik zei het toch al eerder.". Dat u en D(...) dan niet eerder zouden zijn aangesproken, dan wel lastiggevalen, en elkaar gewoon zouden hebben kunnen blijven ontmoeten, is niet aannemelijk. Er kan, rekening houdende met de heersende waarden en normen binnen de Iraakse, en zeker de Yezidi-cultuur, logischerwijs verondersteld worden dat R(...) direct actie zou hebben ondernomen ten aanzien van u, en zeker ten aanzien van zijn toekomstige vrouw, van zodra hij een vermoeden had van een eventuele relatie tussen jullie. Dat hij de twee andere neven nodig had om getuigen te hebben, zodat zij het ook konden rondvertellen, houdt geen steek (zie CGVS I p. 34). Eens zo opmerkelijk is voorts het feit dat, indien de familie van D(...) u daadwerkelijk zou willen doden omwille van jullie relatie, D(...) haar neven u op 28/12 gewoon achterlieten in de winkel en u zo de kans gaven aan hun wraakactie te ontkomen (zie CGVS I p. 35). Ook al zouden omstaanders tussenbeide gekomen zijn, er kan, weerom rekening houdende met de culturele context, geenszins worden ingezien waarom dit voor D(...) haar neven reden zou geweest zijn zich terug te trekken. Het mag daarnaast toch ook verbazen dat D(...) haar familie u vervolgens thuis kwamen zoeken, doch dit 'toevallig' pas nadat u al vertrokken was naar uw tante in de Koerdische Autonome Regio - KAR (zie CGVS I p. 8 en 36). Hoe de familie van D(...) bovendien te weten kwam waar u woonde, kon u ook niet verduidelijken (zie CGVS I p. 36).

Opmerkelijk is voorts ook dat u niet kan preciseren wie van D(...) haar familie naar u komt zoeken. U komt hier niet verder dan op te merken dat 'haar familie' langskomt (zie CGVS I p. 8). Wanneer uw familie voor het laatst problemen kenden omwille van u, kon u evenmin zeggen (zie CGVS I p. 8). U stelde dienaangaande dat uw ouders u niets vertellen. Uw stelling kan echter niet weerhouden worden. Gezien de problemen voor uw familie pas begonnen na uw vertrek (zie supra), wil dit zeggen dat u dit ook via uw familie vernam. Waarom uw familie u dan niet zou willen inlichten over de (meest) recente problemen is geenszins duidelijk. Juist gezien uw beweerde vrees door de familie van D(...) te zullen worden vermoord ingeval van een terugkeer, kan immers logischerwijs verondersteld worden dat uw familie u zo goed mogelijk zou inlichten over de actuele stand van zaken, nét om te vermijden dat u eventueel zou terugkeren.

Het mag verder ook ten zeerste verbazen dat u geen enkel idee heeft over wat er met D(...) gebeurde nadat jullie door haar neven op 28/12 werden 'betrap' (zie CGVS I p. 37). U kwam ook hier weer niet verder dan u uit te drukken in vage, nietszeggende bewoordingen. Meermaals gepolst of u nog probeerde iets te weten te komen, ontweek u ook herhaaldelijk de vraag. U hield het er uiteindelijk op dat u via uw ouders geprobeerd heeft enig nieuws te verkrijgen maar niets te weten kwam. U haalt uiteindelijk aan dat uw ouders u meedeelden dat ze probeerden meer te weten te komen en u zouden laten weten als er nieuws was. Op de vraag wat uw ouders dan precies ondernomen hebben, moet u echter weerom toegeven dat u dit niet weet (zie CGVS I p. 37). Dat u niet kan aangeven welk lot uw geliefde beschoren was én ook niet eens kan verduidelijken op welke manier er gepoogd werd verdere informatie te verkrijgen, druist regelrecht in tegen uw beweerde vrees voor vervolging en holt uw geloofwaardigheid verder uit.

De vaststelling tot slot dat uw familie tot op heden nog steeds in jullie huis woont en er gewoon hun dagelijkse leven leidt, i.c. uw zus gaat naar school en uw vader werkt nog altijd als taxichauffeur, toont eens te meer aan dat uw relaas niet waarachtig is. Indien uw verklaringen immers de waarheid betreffen en het effectief zo is dat de familie van D(...) tot op heden bij uw familie langskomt op zoek naar u, kan toch verondersteld dat uw familie alles in het werk zou stellen om zichzelf in veiligheid te brengen en verdere contacten met de op wraak beluste familie van D(...) te vermijden. U wees er overigens zelf op dat uw familie wel veilig is, doch dit zolang D(...) haar familie niet te weten komt dat zij u hielpen om te ontsnappen (zie CGVS I p. 38). Dit impliceert dat er aldus toch een risico bestaat voor uw familie waardoor, ingeval van een geloofwaardig relaas, wel degelijk kan verondersteld worden dat zij veiligheidsmaatregelen zouden treffen en hun dagelijkse routine zouden aanpassen.

Het geheel van bovenstaande bevindingen doet dan ook besluiten dat u de vluchtelingenstatus, in de zin van de Geneefse Conventie, noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Noord-Irak te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olieinkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand

tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechte vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat etnische Koerden de KAR vrij kunnen binnenkomen en over het algemeen geen garantsteller meer moeten opgeven om door de veiligheidscontrole te komen. Hoewel er na de bomaanslag in Erbil in april 2015, restrictieve maatregelen werden ingevoerd met betrekking tot binnenkomst en verblijf in de KRG-regio, trof deze verstrenging in hoofdzaak Arabieren en meer bepaald alleenstaande Soennitische mannen.

Etnische Koerden die het geweld in Centraal-Irak ontvluchtten, kunnen zich voorts vrij vestigen in de KARregio. Zij hebben over het algemeen geen probleem om een verblijfsvergunning te bekomen. Volgens sommige bronnen dienen Koerden zelfs geen verblijfsvergunning aan te vragen en hebben zij op basis van hun Iraakse identiteitskaart en Koerdische identiteit recht op verblijf in de KAR. Het lokale Asayish-kantoor zal een veiligheids-achtergrondcontrole uitvoeren, wat een aantal weken in beslag neemt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Noord-Irak vestigt.

U haalde geen elementen aan die dit ondermijnen. Gevraagd waarom u zich niet de KAR zou kunnen vestigen, merkte u herhaaldelijk op dat het moeilijk is. U wees er voorts nog op dat er veel mensen worden gedood in Noord-Irak (zie CGVS I p. 38 en 39). Het mag duidelijk zijn dat dit niet volstaat. Uiteindelijk haalde u nog aan dat u vreest te zullen worden gedood door Yezidi's omwille van uw problemen in Irak (zie CGVS I p. 39). Gezien hierboven uitdrukkelijk kon worden vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw relaas, houdt dit door u aangehaalde argument bijgevolg ook geen steek.

Ook volgende dient hier te worden opgemerkt. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw nufous (register), tot op heden in Dohuk is. Ook uw gezinsleden zijn tot op heden in Dohuk geregistreerd. Overeenkomstig de vertaling van (de kopieën van de) documenten die voorlegde, blijkt voorts dat uw beide ouders afkomstig zijn uit de provincie Dohuk alsook dat u en uw zus er zijn geboren. Uit de vertaling van uw rijbewijs blijkt bovendien dat, zeker in 2015, ook uw officieel adres in Dohuk was (zie vertaling documenten in groene map). U heeft tot op heden bovendien ook familieleden die woonachtig zijn in Dohuk en de KAR en u verklaarde zelf dat u, voor uw vertrek uit Irak, contacten had met deze familieleden. Uw vader blijkt bovendien als taxichauffeur ook werkzaam te zijn in de KAR (zie CGVS I p. 6, 9, 10, 11, 12 en 14).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw beweerde regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt.

in Noord-Irak waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande bevindingen. Los van het feit dat alle door u voorgelegde documenten louter kopieën betreffen, hebben alle stukken louter betrekking op de persoonsgegevens van uzelf en uw familieleden. Geen van deze stukken heeft enig uitstaans met uw asielmotieven noch bevatten zij elementen waaruit zou blijken dat u zich niet in de KAR zou kunnen vestigen. Het voorgelegde psychologische attest tot slot toont enkel aan dat u, zoals hoger reeds aangehaald, kampt met bepaalde psychologische problemen. Op zich worden deze niet betwist doch dit volstaat ook niet om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. Dat in het attest staat aangegeven dat u in Irak verschillende trauma's opliep, mishandeld en gefolterd werd – iets wat u overigens zelf nergens aanhaalde doorheen uw verklaringen – wijzigt niets aan de eerdere appreciatie. In het attest wordt vooreerst op geen enkele manier verduidelijkt of weergegeven wat u precies zou hebben meegemaakt in Irak. Hoe dan ook, een arts kan sowieso enkel vaststellingen doen omtrent de fysieke / psychische letsels die iemand heeft en kan, gezien zijn ervaring, vermoedens hebben over de oorzaken hiervan doch kan nooit met absolute zekerheid uitsluitel geven over de omstandigheden die aan de basis liggen van de opgelopen letsels temeer daar hij hiervoor enkel kan voortgaan op hetgeen zijn patiënt hem hieromtrent verteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst er in de eerste plaats op dat in de beslissing wordt aanvaard dat er sprake is van bijzondere procedurele noden omwille van zijn psychologische problemen, maar stelt vast dat er in de praktijk op geen enkele manier daadwerkelijk werd tegemoetgekomen aan deze bijzondere noden. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat de psychologische moeilijkheden van hem worden geminimaliseerd.

Vervolgens stipt verzoeker aan dat de verwerende partij hem verwijt dat hij slechts op het einde van het eerste persoonlijk onderhoud melding maakte van het feit dat hij zich mentaal niet goed voelde waardoor er toen geen steunmaatregelen konden worden verleend. Met betrekking tot het tweede persoonlijk onderhoud merkt verzoeker op dat de verwerende partij vaststelde dat verzoeker pas na geruime tijd gewag maakte van zijn opvolging door een psycholoog en dat het gehoor werd geannuleerd toen verzoeker niet in staat bleek het gehoor op adequate wijze af te leggen. Verzoeker wijst erop dat dit de enige procedurele tegemoetkoming is die aan verzoeker werd verleend.

Verzoeker meent dat op geen enkele manier werd tegemoet gekomen aan het beperkte vermogen van hem om de vragen van de *protection officer* te begrijpen en hierop te antwoorden. Hij vindt het helemaal frappant, zo stelt hij, dat het na de intrekking van de weigeringsbeslissing nodig geacht wordt om hem opnieuw te horen, waarbij wordt vastgesteld dat hij niet in staat is om gehoord te worden, waarna men zich volledig op verzoekers voorgaande verklaringen dient te baseren om een nieuwe beslissing te nemen zonder verzoeker opnieuw te horen. Verzoeker vraagt zich in zijn middel af hoe het mogelijk is dat men tijdens het tweede persoonlijk onderhoud niet tot de conclusie komt dat hij veel moeite heeft om zich te concentreren, de vragen te begrijpen en hierop te antwoorden en nood heeft aan een interview waarbij rekening wordt gehouden met zijn beperkingen en procedurele noden. Verzoeker is trouwens van oordeel dat de verwerende partij reeds na het eerste persoonlijk onderhoud wel degelijk op de hoogte was van zijn psychologische en mentale moeilijkheden. Hierbij wijst verzoeker op de argumenten in het verzoekschrift naar aanleiding van de eerste weigeringsbeslissing die betrekking hebben op zijn profiel en waarin wordt gesteld dat zijn begripsvermogen beperkt is, waarbij hij een passage uit dit verzoekschrift citeert. Op basis van het eerste gehoor, zo oordeelt verzoeker, diende de *protection officer* reeds op de hoogte te zijn van zijn mentale moeilijkheden. Nochtans, zo stelt verzoeker vast, werd bij aanvang van het tweede persoonlijk onderhoud niet gevraagd naar zijn psychologische moeilijkheden en werd hier geen

aandacht aan besteed. Op basis van de samenwerkingsplicht is verzoeker evenwel van oordeel dat van de verwerende partij mag worden verwacht dat zij actief zou vragen naar verzoekers psychologische moeilijkheden.

Ook tijdens het tweede onderhoud werd de bevragingmethode evenmin aangepast aan verzoekers bijzondere noden, hoewel deze reeds bleken uit het eerste gehoor en uit het verzoekschrift.

Uit het rapport van de psycholoog, zo stelt verzoeker vast, leidt de commissaris-generaal af dat hij ondanks zijn mentale toestand in staat lijkt een relatief gestructureerd, coherent en lineair relaas weer te geven. Volgens verzoeker is het niet omdat hij in het bijzijn van zijn psycholoog een enigszins coherent relaas te brengen, dat hij ook in staat is om in de stresssituatie van een gehoor op het CGVS de vragen te begrijpen. Verzoeker wijst er in dit verband op dat de psychologe in haar attest van 3 juni 2019 de aandacht vestigt op zijn concentratiestoornissen en zijn gebrek aan energie om zijn depressie te bekampen.

Verzoeker concludeert dat de verwerende partij onvoldoende voorzichtigheid aan de dag heeft gelegd bij de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Verzoeker stelt dat hij een kwetsbare persoon is en dat er door de dossierbehandelaar zeer ongeduldig en vol onbegrip werd gereageerd op zijn concentratiemoeilijkheden. De omstandigheden waren dus, zo merkt verzoeker op, allesbehalve gunstig om hem zijn verklaringen deugdelijk te laten afleggen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd opdat rekening zou kunnen worden gehouden met zijn kwetsbaarheid en zijn concentratiemoeilijkheden.

In een tweede middel voert verzoeker wederom de schending aan van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens stelt verzoeker een beoordelingsfout vast.

Verzoeker brengt de motieven van de bestreden beslissing in herinnering en tracht deze te weerleggen. Zo maakt verzoeker voorafgaandelijk een opmerking over zijn kwetsbare profiel waarmee naar zijn oordeel onvoldoende rekening werd gehouden.

Betreffende zijn asielrelaas gaat verzoeker in op zijn verklaringen betreffende zijn relatie met zijn vriendin D. Verzoeker wijst erop dat hij de vragen van de *protection officer* ervoer als intrusief en ongepast, waarbij hij een passage uit het verslag van het persoonlijk onderhoud citeert. Hoewel hij toegeeft dat het om vrij algemene vragen ging, geeft hij te kennen dat hij hierdoor toch geschokt was omdat hij deze informatie als uiterst persoonlijk en intiem beschouwde en het hem moeite kostte om hierover informatie te delen. Verzoeker stelt dat zijn reactie volledig te verklaren valt in het licht van zijn culturele gebruiken en normen waar men bepaalde zaken omwille van het behoud van de eer niet mag doen of bespreken. Verzoeker verwijst hierbij naar een studie uit 2015 over Saoedi-Arabië die volgens hem naar andere islamitische culturen kan worden doorgetrokken. De neiging om over bepaalde dingen niet te spreken, kon hij, zo oppert verzoeker, zelfs in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij de inzet hoog is, maar met moeite onderdrukken. Verzoeker zet uiteen dat hij na aandringen van de *protection officer* wel de nodige informatie heeft gedeeld over zijn vriendin, waarbij hij verwijst naar passages uit het gehoorverslag. Zijn relatie is volgens verzoeker vermoedelijk van een andere aard dan een gemiddelde volwassen relatie bij ons omdat de gesprekken met D. qua frequentie, duur en inhoud heel beperkt waren waardoor verzoeker over minder informatie beschikt over D. Het gegeven dat zijn relatie niet vergeleken kan worden met een 'normale' relatie, is naar het oordeel van verzoeker een essentieel element waarbij bij de beoordeling rekening dient te worden gehouden. Verzoeker merkt tot slot op dat zijn verklaringen over zijn liefde voor D. zeer doorleefd overkomen.

Met betrekking tot het verloop van de gebeurtenissen merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal op basis van een aantal subjectieve gronden twijfelt aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoeker bevestigt evenwel in zijn verzoekschrift de geschetste gang van zaken en stelt dat het zeer normaal is dat de winkel soms een tiental minuutjes sloot als er geen klanten waren. Het feit dat verzoeker dan alleen met D. in de winkel was, hield een risico in, maar hierbij dient verzoekers profiel in overweging te worden genomen waardoor van hem minder doordacht gedrag verwacht kan worden. Voorts begrijpt verzoeker niet waarom het onaannemelijk zou zijn dat D.'s neef, R., op 28 december 2017 2 andere neven meenam om zijn vermoeden te bevestigen en niet onmiddellijk tot actie overging. Tenslotte bevestigt verzoeker dat

hij probeert om informatie te bekomen over de huidige situatie van D., maar dat zijn ouders weigeren om hem hierover te informeren. Zijn ouders, zo stelt verzoeker, willen niets over de kwestie horen, hetgeen volgens hem een aannemelijke verklaring is.

Uit wat voorafgaat besluit verzoeker dat zijn verklaringen coherent en aannemelijk waren, in het bijzonder in het licht van zijn profiel. Volgens verzoeker dient hij de vluchtelingenstatus te krijgen of dient de beslissing minstens omwille van onzorgvuldigheden vernietigd te worden omdat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel.

In een middelonderdeel betreffende de subsidiaire bescherming is verzoeker het oneens met de overweging dat er voor verzoeker een veilig en redelijk vluchtalternatief zou bestaan in Noord-Irak. Verzoeker haalt in dit verband artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet aan en stelt dat moet worden aangetoond dat verzoeker in een welbepaald deel van zijn land geen enkel risico op vervolging of ernstige schade loopt en dat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij in dat deel van zijn land verblijft. Volgens verzoeker geldt bij de beoordeling van de veiligheidssituatie, wat het intern vestigingsalternatief betreft, een ander 'ernst-criterium' dan bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming of de beoordeling van een schending van artikel 3 van het EVRM. Naar het oordeel van verzoeker vloeit dit voort uit de noodzaak van een restrictieve toepassing van het intern vestigingsalternatief als beperking van het recht op internationale bescherming.

Verzoeker leidt uit de door de commissaris-generaal weergegeven informatie af dat de Koerdische Autonome Regio (hierna: de KAR) wel degelijk door ernstige vormen van geweld wordt geteisterd, waaronder luchtbombardementen en aanvallen vanuit Irak waardoor niet kan worden besloten dat verzoeker aldaar geen risico loopt op ernstige schade. Tijdens het persoonlijk onderhoud, zo beweert verzoeker, heeft hij erop gewezen dat de situatie in Noord-Irak onveilig is en dat aldaar veel mensen gedood worden. In de bestreden beslissing wordt, zo merkt verzoeker op, gesteld dat dit niet volstaat, hoewel dit ernstige vragen doet rijzen bij de effectiviteit van het voorgestelde intern vestigingsalternatief.

Verzoeker is het ook oneens met de vaststelling dat hij geen bewijs zou leveren van persoonlijke omstandigheden die het veiligheidsrisico voor hem zouden verhogen. In dit verband wijst verzoeker erop dat hij aan een zware depressie lijdt die hem apathisch maakt en hij zich in een situatie van inertie bevindt. Hierbij verwijst verzoeker naar het psychologisch attest als bijlage bij zijn verzoekschrift. Dit zorgt er volgens verzoeker voor dat hij veel minder adequaat kan reageren op de veiligheidsrisico's.

2.2. Nieuwe elementen

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een afschrift toe van een psychologisch attest van G. P. van 3 juni 2019.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt erop gewezen dat er in hoofde van verzoeker bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen omwille van zijn psychologische moeilijkheden. Er wordt gewezen op het feit dat verzoeker slechts op het einde van het eerste gehoor gewag maakte van mentale problemen en tijdens het tweede gehoor mogelijks onder invloed was, waardoor met verzoekers

verklaringen geen rekening werd gehouden. Nochtans blijkt uit het voorgelegde attest dat verzoeker in staat is om een relatief gestructureerd, coherent en lineair relaas weer te geven. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen redenen om aan te nemen dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor niet in staat zou zijn geweest om een deugdelijk relaas uiteen te zetten.

Vervolgens merkt de commissaris-generaal op dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker geschetste asielrelaas.

Verzoeker verklaarde problemen te hebben gekend omwille van zijn liefdesrelatie, zo stelt de commissaris-generaal vast, maar hij blijkt slechts een zeer gebrekkige kennis te hebben over zijn geliefde. Verzoeker kan niet precies zeggen wanneer zijn relatie begon en legt weinig gedetailleerde verklaringen af over het uiterlijk en het karakter van zijn partner, zo wordt in de beslissing gesteld. De commissaris-generaal stipt ook aan dat verzoeker niet kan verduidelijken tot welke kaste zijn partner behoort, hoewel dit een belangrijk gegeven is binnen de Yezidi-cultuur, en bleek hij geen details te kunnen verstrekken over haar familie, en bleek hij niet op de hoogte van de werkzaamheden van haar vader of haar broers.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal in zijn bestreden beslissing op dat de verklaringen van verzoeker over het verloop van de gebeurtenissen weinig coherent zijn. Verzoeker verklaarde dat hij D. gedurende 7 maanden 1 à 2 keer per week ontmoette in de winkel waar hij werkte, waarbij hij even de deur sloot zodat ze even alleen konden zijn. De commissaris-generaal acht deze handelwijze eerder opvallend, omdat de families in de buurt woonden en het weinig geloofwaardig is dat dit niet sneller zou zijn opgemerkt te meer omdat verzoeker verklaarde dat D. reeds aan R. beloofd was en deze laatste al opgemerkt had dat er iets aan de hand was. Tevens stipt de commissaris-generaal aan dat verwacht zou mogen worden dat R. onmiddellijk tot actie zou overgaan zodra hij een vermoeden had van een eventuele relatie en acht hij het ook weinig geloofwaardig dat de neven van D. verzoeker op 28 december 2017 de kans gaven aan de wraakactie te ontsnappen.

In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op de vage verklaringen van verzoeker over zijn belagers en hij kan niet preciseren wanneer zijn familie voor het laatst problemen kende. Verzoeker blijkt ook geen idee te hebben over wat er met D. gebeurde nadat deze op 28 december 2017 door haar neven werd 'betrap't', zo stelt de commissaris-generaal. Uit het feit dat verzoeker niets kan meedelen over het lot van zijn geliefde en niet kan verduidelijken op welke manier hij probeerde bijkomende informatie te bekomen, leidt de commissaris-generaal af dat de voorgehouden vrees voor vervolging ongeloofwaardig is. Daarnaast stipt de commissaris-generaal aan dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn familieleden gewoon tijdens hun dagelijks leven geen veiligheidsmaatregelen genomen hebben hetgeen de geloofwaardigheid van het relaas verder op de helling zet. Bijgevolg, zo besluit de commissaris-generaal, komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en evenmin voor de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing gewezen op artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet waardoor er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen reëel risico op ernstige schade bestaat en van de betrokken asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. De commissaris-generaal stelt vast dat de veiligheidssituatie in de KAR significant stabiel is dan in Centraal-Irak en dat er daar geen sprake is van een gewapend conflict. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker weinig concreet kon antwoorden op de vraag waarom hij zich niet in de KAR zou kunnen vestigen. Daarnaast wordt er in de beslissing op gewezen dat verzoekers ouders uit Dohuk afkomstig zijn, verzoeker zelf in 2015 een officieel adres in Dohuk had, dat er familieleden in Dohuk verblijven en dat zijn vader als taxichauffeur in de KAR actief was. De commissaris-generaal concludeert uit dit alles dat er in hoofde van verzoeker in de KAR een redelijk intern vestigingsalternatief voorhanden is.

Aangaande de door verzoeker voorgelegde documenten stelt de commissaris-generaal dat de neergelegde documenten enkel persoonsgegevens bevatten en het psychologisch attest enkel de psychologische problemen van verzoeker bevestigt, die niet worden betwist.

2.5.2. Beide middelen zijn niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van het Vluchtelingenverdrag aangezien hij zowel verzuimt te preciseren welk artikel van het Vluchtelingenverdrag hij geschonden acht, als verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing het Vluchtelingenverdrag zou schenden. Voor het overige worden beide door verzoeker aangehaalde middelen hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.5.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk de artikelen 48/3, 48/4 en artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen.

2.5.7. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet schrijft voor dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (*cf.* RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Doordat hij in een zogeheten ‘Dublin-procedure’ terecht kwam wegens zijn eerdere asielaanvraag in Italië, werd hij slechts op 11 december 2018 in de gelegenheid gesteld om zijn vrees of risico bij terugkeer nader toe te lichten. Verzoeker verklaarde toen dat hij vreesde gedood te worden door de Yezidi's omwille van een verboden liefdesrelatie met het Yezidi-meisje D. (AD voor intrekking, stuk 14, Vragenlijst CGVS, 11 december 2018, p. 2-3). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal twee maanden daarna verklaarde verzoeker dat het meisje D. naar zijn winkel kwam en dat ze begonnen te praten, maar hij kan niet preciseren sinds wanneer er een relatie was (AD voor intrekking, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 14 februari 2019, p. 30). Verzoeker bleek niet in staat het meisje adequaat te beschrijven, noch qua uiterlijk, noch qua karakter (*Ibid.*, p. 32). Hij bleek evenmin de volledige naam van haar ouders te kennen, en ook niet de namen van haar broers en zussen, bleek niet te weten tot welke kaste ze behoorde en evenmin kon vertellen wat haar vader of broers van werk deden (*Ibid.*, p. 32-33).

2.5.9. In de bestreden beslissing wordt het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig geacht omdat hij slechts bijzonder weinig details kan verstrekken over zijn geliefde.

2.5.10. In zijn middel betoogt verzoeker in wezen dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn bijzondere procedurele noden omwille van zijn psychische problemen.

2.5.11. De Raad stelt op basis van de informatie uit het administratief dossier vast dat verzoeker op 21 februari 2018 uitdrukkelijk verklaarde in een goede gezondheidstoestand te verkeren (AD voor intrekking, stuk 17, Verklaring DVZ ihkv Dublin-interview, 21 februari 2018, Aanvullende informatie). Slechts op het einde van verzoekers eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 14 februari 2019, dat overigens incidentloos verlopen is, verklaarde de aanwezige raadvrouw dat *“hij (ook) tijdens zijn consultatie (heeft) aangegeven dat hij zich niet goed voelt, ik denk dat dit ook wel duidelijk is. Dit werd ook meegegeven aan zijn sociaal assistent maar tot nu toe is er nog niets mee gebeurd”*. Verzoeker toont in zijn middelen nergens aan dat op dat ogenblik reeds bijzondere procedurele noden waren gebleken die de commissaris-generaal zouden nopen tot specifieke maatregelen.

In zijn middel citeert verzoeker uit het verzoekschrift dat werd ingediend tegen de ingetrokken beslissing van 7 maart 2019 (zie punt 1.4.). De Raad stelt echter vast dat in dit verzoekschrift hoofdzakelijk op verzoekers beperkte intellectuele capaciteiten wordt ingegaan terwijl enkel een psychologisch verslag wordt toegevoegd waarin een aantal psychologische problemen worden vermeld, maar dat niet toelaat de intellectuele capaciteiten van verzoeker in te schatten.

2.5.12. Ter terechtzitting deelt de vertegenwoordigster van de commissaris-generaal mee dat de intrekking van 16 april 2019 haar oorzaak vond in technische redenen. Verzoeker werd op 29 mei 2019 opnieuw uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud. Tijdens dit laatste interview bleek verzoeker verward, gaf hij een gelaten indruk en was hij 'niet aanwezig' (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 29 mei 2019, p. 14). Verzoekers toestand was wellicht te wijten aan de dosis pijnstillers en psychofarmaca die hij omwille van stress vóór het gehoor had ingenomen (*Ibid.*, p. 15). Er werd toen beslist om het gehoor stop te zetten. Pas bij het stopzetten van het gehoor legde verzoeker een verslag van de psychologe P. G. neer (AD voor intrekking, stuk 20, Documenten, psy-attest, 20 mei 2019). Dit verslag, opgesteld op vraag van verzoeker, maakt onder andere gewag van stemmingswisselingen, apathie, hoofdpijn, slaapmoeilijkheden, nachtmerries, angst, eetstoornis, inertie en depressie. In het attest wordt nochtans bevestigd dat verzoeker in staat is om een relatief gestructureerd en coherent relaas naar voor te brengen.

2.5.13. Op basis van zijn verwarde toestand en de invloed van medicatie tijdens het tweede persoonlijk onderhoud kan worden aangenomen dat verzoeker op dat ogenblik de behoefte had aan bijzondere procedurele waarborgen. In de beslissing werd met deze situatie wel degelijk rekening gehouden: "*Daar u mogelijks onder invloed was tijdens het tweede gehoor én aldus mogelijks niet in staat was te worden gehoord, werden uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw tweede gehoor, niet gebruikt in onderhavige beslissing*". Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat niet zou zijn tegemoetgekomen aan zijn bijzondere procedurele behoeften of dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest door geen rekening te houden met zijn persoonlijke situatie.

2.5.14. Aan onderhavig verzoekschrift voegt verzoeker opnieuw een psychologisch verslag toe van de psychologe P. G. van 3 juni 2019 (Verzoekschrift, bijlage 3). De Raad merkt op dat het verslag van 20 mei 2019, dat zich in het administratief dossier bevindt, en het verslag van 3 juni 2019, dat aan het verzoekschrift werd toegevoegd, nagenoeg identiek zijn. In beide verslagen wordt zelfs gesteld dat verzoeker "*depuis la semaine dernière*" onder behandeling is met een antidepressivum en 'benzodiazapines', zodat beide verslagen elkaar tegenspreken wat de start van de medicamenteuze therapie betreft. Uit de psychologische verslagen kan in elk geval niet worden opgemaakt dat verzoeker nood zou hebben aan een bijkomend interview omwille van zijn psychologische problemen, noch dat zijn verklaringen tijdens zijn eerste gehoor niet zouden kunnen worden gebruikt om zijn behoefte aan internationale bescherming te beoordelen.

2.5.15. In zijn middelen komt verzoeker meermaals terug op zijn beperkte verstandelijke vermogens, waardoor hij niet in staat zou zijn geweest de vragen te begrijpen. Er ligt evenwel geen enkel tastbaar bewijs voor dat zijn verstandelijke vermogens hem zouden belemmeren om adequaat op de gestelde vragen te antwoorden. Uit zijn initiële verklaringen blijkt dat hij tot het derde jaar middelbaar onderwijs heeft gevolgd (AD voor intrekking, stuk 17, Verklaring DVZ ihkv Dublin-interview, 21 februari 2018, Persoonsgegevens), zodat hij in staat moet worden geacht om op de vragen van de *protection officer* te antwoorden, in het bijzonder op de vragen die zijn directe leefomgeving betreffen. Uit het geheel van het verslag van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker het antwoord schuldig moet blijven over vragen die geen bijzondere intellectuele vermogens vereisen, zoals de beschrijving van de locatie van de winkel waar hij werkte en de route van zijn woning naar zijn werk (AD voor intrekking, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 14 februari 2019, p. 3-5; p. 18). Ook de vragen over de maatschappelijke context die een rechtstreekse invloed hebben op het dagelijkse leven in zijn woonplaats, blijkt verzoeker niet in staat om deugdelijke verklaringen af te leggen. Zo schijnt verzoeker niet te weten dat Sheikhan, waar hij zijn hele leven zou hebben gewoond, tijdelijk in handen was gevallen van Daesh toen hij er verbleef (*Ibid.*, p. 25), hoewel dit ongetwijfeld een concrete impact moet hebben gehad. Verzoeker blijkt ook niet bij machte om het meisje D. waarmee hij gedurende een zevental maanden een relatie zou hebben gehad behoorlijk te beschrijven, niet qua uiterlijk en evenmin qua karakter (*Ibid.*, p. 32). *In fine* van het persoonlijk onderhoud heeft verzoeker trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat hij alle vragen en de tolk begrepen had (*Ibid.*, p. 39). De onwetendheid van verzoeker over deze elementen kan bezwaarlijk aan gebrekkige intellectuele capaciteiten worden toegeschreven, maar doen vermoeden dat verzoeker zowel over zijn verblijfplaats als over de voorgehouden vervolgingsfeiten onwaarheden verkondigt.

In weerwil van hetgeen verzoeker wil doen geloven maakt verzoeker niet aannemelijk dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich zou opdringen waarna verzoeker opnieuw zou kunnen worden gehoord, rekening houdend met zijn kwetsbaarheid en concentratieproblemen. Het is onduidelijk op welke wijze een nieuw gehoor aanleiding zou kunnen geven tot een andere beoordeling van zijn behoefte aan internationale bescherming.

2.5.16. Gelet op verzoekers weinig verhelderende antwoorden op de vragen over zijn onmiddellijke leefomgeving in Sheikhan, dringt zich in de eerste plaats de vaststelling op dat er twijfel rijst over de vraag of verzoeker daadwerkelijk in Sheikhan in het district Mosul in de provincie Nineweh verbleef in het tijdvak waarin hij de problemen, die hij zou hebben gekend met de neven van het Yezidi-meisje D., situeert (AD voor intrekking, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 29 mei 2019, p. 29). Verzoeker verklaarde weliswaar geboren te zijn in Sheikhan en daar steeds te hebben gewoond tot aan zijn vertrek eind december 2017 (AD, stuk 17, Verklaring DVZ ihkv Dublin-interview, persoonsgegevens), maar hij heeft geen enkel origineel document neergelegd om zijn bewering te staven. De door verzoeker op 15 februari 2019 neergelegde kopieën (AD voor intrekking, stuk 20, Documenten, rijbewijs, nationaliteitsbewijs, identiteitskaart vader, nationaliteitsbewijs vader, pagina uit paspoort vader, identiteitskaart moeder, nationaliteitsbewijs moeder, pagina uit paspoort moeder, identiteitskaart zus, nationaliteitsbewijs zus, pagina uit paspoort zus) verwijzen bovendien allemaal naar Dohuk in de KARals de geboorteplaats van verzoeker en zijn familieleden en geven aan dat zij aldaar geregistreerd zijn, en dus niet in Sheikhan. Enkel de kopieën van de woonstkaart van verzoekers vader en de voedselrantsoenkaart die op 29 mei 2019 werden neergelegd bevatten een verwijzing naar Sheikhan. De Raad concludeert dat er geen betrouwbaar bewijsmateriaal voorhanden is waaruit kan worden opgemaakt dat verzoeker daadwerkelijk afkomstig zou zijn uit Sheikhan, zoals hij beweert en daar zou hebben verbleven tot aan zijn vertrek eind 2017. Deze vaststellingen doen afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van verzoeker, hoewel de commissaris-generaal verzoeker in de bestreden beslissing op dit punt het voordeel van de twijfel lijkt te gunnen. In het kader van de beroepsprocedure heeft verzoeker evenmin enig objectief bewijs aangeleverd dat hij effectief in Sheikhan geboren is of daar heeft gewoond.

2.5.17. Wat het asielrelaas *an sich* betreft, komt uit de notities van het persoonlijk onderhoud naar voor dat verzoeker geen deugdelijke beschrijving kan geven van het Yezidi-meisje D., waarmee hij gedurende een zevental maanden een relatie zou hebben gehad (zie punt 2.5.8.). Verzoeker verklaarde dat het tussen hen *“pure liefde”* was, maar dat ze geen seksuele relatie hadden (*Ibid.*, p. 35). Op 28 december 2017 zou verzoeker door de neven van het meisje geslagen zijn toen deze laatsten achterhaalden dat hij een relatie met haar had, waarna er *“mensen”* tussenkwamen die het meisje meenamen (*Ibid.*, p. 35). Verzoeker blijkt evenwel geen idee te hebben van wat er na het incident met het meisje gebeurd is (*Ibid.*, p. 37), hoewel meisjes een groter risico lopen dan jongens in geval van schending van de familiale of seksuele eer. Aangezien verzoeker het meisje niet kan beschrijven en niet weet wat er naderhand met haar gebeurd is, kan bezwaarlijk geloof worden gehecht aan de door verzoeker beschreven vervolgingsfeiten.

Verzoeker wijt zijn onvermogen om zijn vriendin te beschrijven aan zijn culturele achtergrond waar het behoud van eer van groot belang is. Het is echter tegenstrijdig om enerzijds te betogen dat verzoeker omwille van eengerelateerde redenen uiterst terughoudend zou zijn om over het meisje D. te spreken ten overstaan van de *protection officer*, terwijl hij anderzijds met betrekking tot het verloop van de gebeurtenissen in zijn tweede middel te kennen geeft dat van hem, omwille van zijn profiel, minder doordacht gedrag verwacht kan worden. De Raad brengt in herinnering dat verzoekers asielmotieven precies voortvloeien uit het feit dat hij binnen de weinig tolerante Iraakse context een liefdesrelatie zou hebben aangeknoopt met een Yezidi-meisje dat reeds aan haar neef beloofd was. Uit deze onvoorzichtige gedragingen blijkt een eerder beperkte bekommernis om het behoud van de eer.

De commissaris-generaal stelt overigens in zijn beslissing terecht het volgende: *“Zo stelde u dat u en D.(...) elkaar gedurende 7 maanden 1 à 2 keer per week ontmoetten in de winkel waar u werkte. Indien mogelijk, dan sloot u de deur van de winkel zodat u en D.(...) even alleen konden zijn (zie CGVS I p. 31). U deed dit naar eigen zeggen omdat jullie beider families in de buurt woonden (zie CGVS I p. 35). Rekening houdende met de door uzelf geschetste context mag het toch wel verbazen dat u jullie telkens op een dermate ‘opvallende’ manier, i.c. de winkel die telkens voor een korte periode werd gesloten op een moment dat jullie alleen in de winkel aanwezig waren, met elkaar afspraken. Dat jullie niet zouden hebben stilgestaan bij het wantrouwen dat dit mogelijks kon wekken, is geenszins aannemelijk.”*

Het komt dan ook weinig geloofwaardig over dat verzoeker omwille van eengerelateerde redenen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij hem werd gewezen op het vertrouwelijk

karakter van het persoonlijk onderhoud, niet zou kunnen praten over het uiterlijk van zijn liefdespartner of haar karakter. Er bestaan immers in het kader van de procedure garanties dat de buitenwereld niet op de hoogte zal geraken van zijn verklaringen, terwijl uit zijn asielaanvraag blijkt dat hij eerder onvoorzichtig is omgegaan met een situatie waar het behoud van de eer veel meer in het gedrang dreigde te komen.

Door in zijn middel te poneren dat het zeer normaal is dat de winkel een aantal minuutjes sloot als er geen klanten waren en de loutere bewering dat zijn ouders hem zouden weigeren te informeren over de actuele situatie van het meisje D., slaagt verzoeker er niet in de pertinente overwegingen uit de beslissing van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen. De commissaris-generaal kon op deugdelijke gronden concluderen dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is waardoor hij niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling. Bijgevolg kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn aanvraag teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.18. Artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet omschrijft “*ernstige schade*” als volgt:

“§2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.19. Zoals hierboven reeds werd gesteld, lijkt de commissaris-generaal, ondanks een aantal tegenindicaties, aan te nemen dat verzoeker minstens gedurende een bepaalde periode in Sheikhan in Centraal-Irak heeft verbleven, waardoor in het licht van de beoordeling van de behoefte aan subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, in beginsel de veiligheidssituatie in de provincie Nineveh in Centraal-Irak, waarin Sheikhan gelegen is, in ogenschouw zou moeten worden genomen.

2.5.20. In de bestreden beslissing wordt echter gewezen op artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet. Deze door verzoeker geschonden geachte wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 3.

Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst:

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of

b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;

en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling van de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

In zijn beslissing gaat de commissaris-generaal ervan uit dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak, waarvan verzoeker beweert afkomstig te zijn, minder stabiel is dan deze in Noord-Irak: *“In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Noord-Irak te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.”* Vervolgens wordt in de beslissing verwezen naar een online-bron waaruit kan worden opgemaakt dat de steden Erbil en Sulejmaniyah sinds maart 2018 opnieuw rechtstreeks via luchtverkeer vanuit het buitenland bereikbaar zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker geen objectieve informatie heeft aangeleverd die een ander licht werpt op de overwegingen van de commissaris-generaal.

2.5.21. Verzoeker meent dat moet worden aangetoond dat hij in Noord-Irak geen enkel risico op ernstige schade zal lopen en dat in het kader van deze beoordeling het ‘ernst-criterium’ uit artikel 3 van het EVRM dient te worden gehanteerd. De Raad merkt evenwel op dat een nul-risico niet bestaat en dat er op dit punt in hoofdzaak van de commissaris-generaal geen sprake is van een resultaatsverbintenis. Daarnaast heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake het door verzoeker vermelde ‘ernst-criterium’

reeds geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 225 en 226). In artikel 48/5, §3, derde lid, van de vreemdelingenwet is opgenomen dat bij de beoordeling *“rekening (wordt) gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden”*. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de toestand in Noord-Irak omwille van een of ander ‘ernst-criterium’ op een andere manier zou moeten worden beoordeeld.

Verzoeker kan wel worden bijgetreden waar hij wijst op een restrictieve toepassing van het intern vestigingsalternatief. Het hierboven weergegeven artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat dient te worden nagegaan of de betrokkene *“op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.”* De commissaris-generaal stipt in de beslissing aan dat verzoeker en de overige leden van zijn gezin in Dohuk in Noord-Irak geregistreerd zijn en dat er nog familieleden in Noord-Irak wonen waarmee verzoeker contacten had (AD voor intrekking, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 14 februari 2019, p. 11-12). Verzoeker beperkt zich tot enkele beweringen, met name dat het *“moeilijk”* zou zijn voor hem om zich in de KAR te vestigen, dat hij altijd binnen zou moeten blijven (AD voor intrekking, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 14 februari 2019, p. 38) en dat er volgens hem veel mensen gedood worden in Noord-Irak (*Ibid.*, p. 39). Uit de landeninformatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat etnische Koerden over het algemeen geen problemen ondervinden om zich in de KAR te (her-)vestigen (AD voor intrekking, stuk 21, Landeninformatie, COI Focus Irak Vestigingsmogelijkheden voor Koerden uit Kirkuk in de KAR, 26 september 2016) en dat burgers die oorspronkelijk afkomstig zijn uit de KAR geen problemen kennen wanneer zij naar deze regio terugkeren (AD voor intrekking, stuk 21, Landeninformatie, ‘Country Policy and Information Note Iraq: Internal relocation, civil documentation and returns, UK Home Office’, september 2018, p. 44). De commissaris-generaal voegt in zijn beslissing nog het volgende toe: *“Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”* Verzoeker brengt geen enkel overtuigend argument aan tegen de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal inzake het redelijk karakter van het intern vestigingsalternatief.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de KAR nog door ernstige vormen van geweld wordt geteisterd, waaronder kleinschalige gerichte aanvallen, luchtbombardementen, aanvallen vanuit Iran. Verzoeker verwijst hierbij naar de analyse van de commissaris-generaal op basis van de door hem opgegeven online-bronnen dat *“de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. (...) Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. (...) Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.*

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. (...) Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.”

Het gegeven dat er sporadisch nog burgerslachtoffers te betreuen vallen in de KAR belet niet dat de commissaris-generaal uit het geheel van deze informatie rechtsgeldig kon concluderen dat er actueel in de KAR geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.22. Aldus rijst de vraag of verzoeker 'persoonlijke omstandigheden' kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de KAR in zijn hoofd dermate verhogen dat moet aangenomen dat hij bij een terugkeer alsnog een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. In zijn tweede middel wijst verzoeker op zijn zware depressie zoals beschreven in het psychologisch verslag (Verzoekschrift, bijlage 3).

In de bestreden beslissing wordt naar aanleiding van het eerder neergelegde, bijna identieke, verslag het volgende gesteld: *“Het voorgelegde psychologische attest tot slot toont enkel aan dat u, zoals hoger reeds aangehaald, kampt met bepaalde psychologische problemen. Op zich worden deze niet betwist doch dit volstaat ook niet om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofd. Dat in het attest staat aangegeven dat u in Irak verschillende trauma's opliep, mishandeld en gefolterd werd – iets wat u overigens zelf nergens aanhaalde doorheen uw verklaringen – wijzigt niets aan de eerdere appreciatie. In het attest wordt vooreerst op geen enkele manier verduidelijkt of weergegeven wat u precies zou hebben meegemaakt in Irak. Hoe dan ook, een arts kan sowieso enkel vaststellingen doen omtrent de fysieke / psychische letsels die iemand heeft en kan, gezien zijn ervaring, vermoedens hebben over de oorzaken hiervan doch kan nooit met absolute zekerheid uitsluitel geven over de omstandigheden die aan de basis liggen van de opgelopen letsels temeer daar hij hiervoor enkel kan voortgaan op hetgeen zijn patiënt hem hieromtrent verteld.”*

De Raad merkt op dat het psychologisch verslag geen éénduidige diagnose bevat die door een arts/psychiater zou zijn bevestigd en blijkbaar erg diffuus is wat de aard van de problematiek betreft: *“anhédonie”, “fluctuations d'humeur injustifiées” “anxiété” “semble souffrir d'une dépression majeure profonde et d'un trouble post-migratoire”*. Uit het verslag blijkt dat de psychologische problemen zeker te maken hebben met de problemen die verzoeker sedert zijn aankomst in België ervaart en met de asielpprocedure, zodat niet zonder meer kan worden geconcludeerd dat deze automatisch als 'persoonlijke omstandigheden' kunnen worden gekwalificeerd die het risico bij een terugkeer of een eventuele hervestiging in de KAR zouden verhogen.

2.5.23. Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en/of 48/6 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht. Een kennelijke beoordelingsfout kan niet worden vastgesteld.

Beide door verzoeker aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofd van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN